

היה היתה מדינה שיוויונית, שעוררה התפעלות בעולם. לא עוד

אחת האגדות היפות ביותר של יש-ראל התנפצה השבוע. מאז קום המדינה. היא התגאתה בכך שהיא "שיוויונית". הקיבוץ היה סימ-לה.

אומנם, הכל ידעו שהשיוויון הזה אינו מושלם. ישראל אינה אוטופיה. אך בהשוואה למדינות אחרות, ישראל היתה דוגמה ומופת לשיוויון חברתי. לא היו בה עשירים מופלגים, כעלי אחרות וטירות, ולא גוועו בה ברעב. הטיפול הרפואי היה שווה לכל. העזרה ההרדית היתה לדוגמה.

מוכן שהיה בה "פער חברתי". הכל דיברו עליו, שנה אחרי שנה. אך הכל נשבעו "להילחם בפער". "לסתום את הפער", "לצמצם את הפער".

כך הכל, כך ידעו כולם, מבחינה חברתית ישראל היא מדינה מתוקנת. אין היא מדינה של מעמדות, כמו בריטניה. היא חדשה, תוססת, חלוצית. כך הציגה את עצמה לעיני העולם, וכך פתיחה העולם אליה. מרי שנה באו פוליטיקאים, סופרים והוגי דעות כדי להתפעל מישראל השיוויונית.

העשירון המאושר. השבוע התפוצץ מיתוס זה בזנב גדול.

מוסד ישראלי מכובד, ובראשו מי שהיה שריהרוחה, ישראל כץ, פירסם נתונים יבשים, שהסתכמו במסקנה מדהימה: ישראל היא המדינה הפחות שיוויונית מכל המדינות בעולם המערבי, שאליו היא אוהבת לשייך את עצ-מה.

ארצות-הברית, צרפת, גרמניה ה-מערבית ואף בריטניה המערבית" עצמה הן כיום חברות שוויוניות יותר מאשר ישראל.

אמתימירה היא ההכנסה של כל שיכבה חברתית — כשהחברה מחיר לקת לעשרה עשירונים. מסתבר כי העשירון העליון בישראל מקבל חלק גדול יותר מההכנסה הלאומית מאשר עמיתו בכל מדינה מערבית אחרת, וכי העשירונים התחתונים מקבלים פחות מאשר העשירונים המקבילים במדינות האחרות.

תמונה זו גם היא ורודה מדי. המחקר מתבסס רק על המיסורים הרישמיים של שילטונות-המס. מכיוון שבישראל מתגלגלים סכומי-ענק של הון שחור, השייכים לעשירונים העליונים וה-פועלים מחוץ לכל מיסגרת של מס.

תושב ערבי וחילוי צה"ל באחת הכניסות לקסבה בחברון פעולות למען פרנסתו של עמית-להתנחלות

איש-אש"ף. אך אסור יהיה להם להי-מצא עימו ביחידות. הם יצטרכו לברוח מפניו כשפנים. וכן הלאה.

על פי החוק "המתוקן" יהיה צפוי לשלוש שנות מאסר: עיתונאי שיראיין אישיות של אש"ף כדי להודיע לציבור הישראלי על דעותיו; איש-ציבור ישראלי שייפגש עם איש-אש"ף כדי לטכס עצה איך לקדם את עניין השלום; משורר ישראלי שייפגש עם מחמוד דרוויש, לובה אליאב שייפגש עם עיצאם סרטאווי חדש.

בהתקפה של זעם, שגבל בהיסטוריה, כפה שימעון פרס את הצעת-החוק על חבריו בסיעה. תוך כדי כך המטיר חרפות וגידופים על יאסר ערפאת "השקרן" — בערך בנוסח שאריאל שרון מדבר על פרס עצמו.

היה ברור לחבריו כי לפרס חשוב גורל הקואליציה יותר מאשר אינטרס המדינה.

לקראת המילחמה הבאה. הקי שר בין שני המאורעות ברור. רוב כלי-התיקורת הישראליים עשו את הכל, ולפעמים בצורה מגוחכת, כדי להמעיט בחשיבות הכרזתו של ערפאת. הם לא יכלו לגנוב כליל.

החוק החדש בא לשרת את אותה המטרה: למנוע מהציבור הישראלי כל אפשרות לדעת מה אומר ומה חושב אש"ף, מה הם תנאיו להפסקת מעשי-האיבה, איזו אפשרות ישנה — אם ישנה — להגיע עימו לידי שלום. אשר ישים קץ לשפיכות-הדמים.

נראה כי בימים האחרונים של תש"מ נקבע הכיוון סופית: לעבר המילחמה הבאה. הממשלה היא מנ-שלת הליכוד, ובראשה מנהיג המערך.

שטחים כבושים דם ואש וצבא פרטי

המציתים טעו בכתובת, אך העיתונאי הגיע בזמן

ביום הראשון, בשעה ארבע אחרי הצהריים, חיכתה קבוצה של עיתונאים זרים וישראלים ליד שער-שכם שבירושלים המזרחית. הם התקבצו במקום לפי מידע מוקדם שקיבלו מן המתנחלים, שאמר כי בשעה היעודה תגיע קבוצה גדולה של אנשיהם, שיבואו המושים לעשות סיור מזויין (המשך בעמוד 6)

יאסר ערפאת אל השדולה הערבית בארצות-הברית, וקבע בה בלשון חדי-משמעית את עמדת אש"ף בשעה זו.

הבשורה של ערפאת היתה פשוטה בתכלית: אש"ף, כשותפות עם ירדן, מוכן לשלום עם ישראל. בפעם ה-ראשונה קרא ערפאת לישראל בשמה המפורש.

הבסיס לשלום זה יהיה "ארמה תמורת שלום" — הסיסמה הישנה של תנועת-השלום הישראלית (ששתיים תמורת שלום).

המיסגרת הטובה ביותר למשא-ומתן לשלום היא ועידה בינלאומית, כחסות האו"ם. שבה ישתתפו ארצות-הברית וברית-המועצות, יחד עם כריי-טניה, צרפת וסין, וכן ישראל, אש"ף-פלסטין, סוריה, מצריים וירדן. ערפאת הסכים ששום תכנית שלום לא תצלח אם לא תשותף בה ברית-המועצות — רמז רק לכוחה של ארץ-הסובייטים — לטרפד מהלכי-שלום. אם רצונה ככך, לשם קידום העניין יש לקיים הידברות בין מיישלת ירדנית-פלסטינית ובין ארצות-הברית וישראל המדינות, וגם עם "הכוחות הדמוקרטיים והמתקרמים בישראל".

המאורע השני: כמה שעות אחרי פירסום הראיון, קיבלה כנסת ישראל באופן כהול הצעת-חוק, ההופ-כת לפשע פלילי כל מיפגש עם אנשי אש"ף, כייחוד אם הוא נועד לחילופי-דיעות לקידום עניין השלום. כל שאר המיפגשים היו אסורים גם קודם לכן.

מעשה-התועבה זה היה בעל היס-טוריה מעניינת, הוא נולד בבית-המירקחת של הליכוד, המנסה באופן קדחתני להתחרות עם מאיר כהנא ואנשי-התחיה. המטרה: לאגוף את ה-פאשיסטים מימין.

אחרי שמשו נסים הצליח להפתיע את שריהמערך (והדבר מראה על יעילותם וטיב עבודתם), הניח את ההצעה על שולחן-הכנסת. שימעון פרס ביקש לדחות את הריון, וכשהשר לא נענה — נעלב. אחרי מקה-זיממכר של סוהר-יסוסים הבטיח נסים להכניס להצעה "תיקונים". אלה הם שינויים קוסמטיים, שגבלו בגיחוך.

למשל: אסור לעיתונאי ישראלי לראיין אישיות של אש"ף, אך יהיה מותר לו להשתתף במסיבת-עיתונאים בינלאומית של איש אש"ף — בתנאי שגם או לא יראיין אותו לחוד. יהיה מותר לאנשי-דוח ישראלים להשתתף בקונגרס בינלאומי שבו יהיה נוכח

המחקר המלומד מתוצאות של סקר דעת-קהל. הסוקרים, שביקשו לברר מידת התמיכה בתוכנית הכלכלית, גילו: המרוצים מן התוכנית הם בעיקר גברים, אשכנזים ומבוססים, המצביעים מערר: הבלתי-מרוצים הם נשים, מיד-רחיות ועניות, המצביעות ליכוד.

הרי הפער האמיתי הוא גדול עוד הרבה יותר.

נשים בתחתית. אי-השיוויון של ישראל קיים בכל המישורים. בין עשירים ועניים, בין אשכנזים למידי-רחיים, בין יהודים וערבים, ובעיקר בין גברים ונשים.

כך התנפץ מיתוס נוסף, פעם נחש-בה ישראל כחברה המתקדמת ביותר בעולם לגבי מצב הנשים. הנשים כי-קיבוץ, ראשיהממשלה גדולה מאיר וחילות צה"ל הוצגו כדוגמות להתי-קדמות האשה בחברה הישראלית ה-שיוויונית.

עכשיו מסתבר כי גם זוהי אגדה. האשה הישראלית מופלית לרעה, מבחינת ההכנסה, יותר מאשר כל אשה אחרת בעולם המערבי.

המצב הזה כולו הוחמר השנה עוד יותר, בעיקבות התוכנית הכלכלית, המגבירה את הפער עוד יותר, מפני שהיא פוגעת אך ורק בשכירים, ומשי-פרת את חלקם היחסי של העשירונים העליונים (ראה איש השנה). חיזוק בלתי-צפוי קיבל השבוע

הממשלה הפשע: שלום

אש"ף הציג הצעת-שלום ברורה ומפורטת — ישראל קיבלה חוק ההופך את מיפגשיהשלום לפלילי

שיבועה ימים לפני תום שנת תשמ"ה קרו שני מאורעות, תוך 24 שעות, שסימלו יחדיו לאן הגיעה המדינה אחרי שנה של ממשלת-האחדות-ה-לאומית בהנהגת שימעון פרס.

המאורע הראשון: בשידור חי חסר-תקדים בלוויין הביניבשתי, פנה

נסיון חדירה דרך היס